

Η ΗΛΙΑΧΤΙΔΑ ΜΟΥ - BOKU NO OHISAMA

Σκηνοθεσία-Σενάριο: Χιρόσι Οκουγιάμα
Ηθοποιοί: Κεϊτάσου Κοσιγιάμα, Κιάρα Νακανάσι, Σοσούκε Ικεμάτσου
Φωτογραφία: Τίνα Μπαζ
Χώρα: Ιαπωνία, Γαλλία (Έγχρωμη)
Διάρκεια: 100΄

Πρώτη προβολή: ώρα 7.00 μ.μ.
Δεύτερη προβολή: ώρα 9.30 μ.μ.

Διακρίσεις: 4 Βραβεία και 11 υποψηφιότητες Cannes Film Festival 2024, 2 υποψηφιότητες Taipei Film Festival 2024, 3 Βραβεία, Ειδικό της Επιτροπής, Κοινού και Νέου σκηνοθέτη. QCinema International Film Festival 2024, Βραβείο στον σκηνοθέτη.

Γοητευμένος από την όμορφη Σακούρα, ο έφηβος Τακούγια αρχίζει να προπονείται στο καλλιτεχνικό πατινάζ. Ο δάσκαλος τους τούς προτείνει να συμμετάσχουν ως δίδυμο σε έναν επερχόμενο διαγωνισμό, η σχέση τους, όμως, θα περιπλακεί, καθώς προσωπικά μυστικά έρχονται στο προσκήνιο.

Ευγενικό και τρυφερό δράμα ενηλικίωσης, το οποίο εξερευνά με διεισδυτική λιτότητα και ζεν ηρεμία τις αβεβαιότητες που γεννά ο αποχαιρετισμός στην εποχή της αθωότητας.

Η πιο τρυφερή φετινή ταινία, που ξαφνιάζει και ξεγελά όπως και η ίδια η ζωή, γλιστρά πάνω σε ένα λεπτό στρώμα πάγου το οποίο δε ραγίζει ποτέ. Υποψήφια για Χρυσή Αθηνά στις Νύχτες Πρεμιέρας και Queer Palm στο Φεστιβάλ των Καννών.

Βρισκόμαστε σε μια επαρχιακή ιαπωνική πόλη στο τέλος του χειμώνα. Το χιόνι είναι ακόμη παρόν, αλλά το φως υπόσχεται μια άνοιξη στον ορίζοντα. Ο Τάκουγια (Κεϊτάσου Κοσιγιάμα) είναι ένας μαθητής που δε φαίνεται να κάνει τίποτα καλά. Τον βάζουν τερματοφύλακα στο χόκεϊ, είναι αργός στην ανάγνωση, ψευδίζει και καταπίνει συνέχεια τη γλώσσα του. Κουβαλάει μια υπερμεγέθη μετριότητα στην καμπούρα του. Μετά από μια προπόνηση χόκεϊ όπου ο δίσκος τον τραυματίζει, παραστρατεί και καταλήγει στο διπλανό παγοδρόμιο. Αγγίζει τον πάγο διστακτικά, όπως μπαίνουμε στη θάλασσα που είναι κρύα την άνοιξη. Τις κινήσεις του συνοδεύει η προσοχή που αξίζει κάτι εύθραυστο και πολύτιμο. Κοιτάει τη Σάκουρα (Κιάρα Τακανάσι) να στροβιλίζεται στην απόσταση. Στο μυαλό του σχηματίζεται μια ολόκληρη κοσμολογία: ακμές και καμπύλες, σπείρες και κόμβοι που διαγράφουν τα παγοπέδιλα κάθε στιγμή που περνά. Η Σάκουρα γλιστράει στον πάγο σαν να μην λογαριάζει τη βαρύτητα. Τριγυρίζει στο παγωμένο παραλληλόγραμμο με ταχύτητα φωτός. Τα παράθυρα του σχολικού γυμναστηρίου είναι γεμάτα δαχτυλιές και

έχουν συγκεντρώσει βρώμα δεκαετιών, αλλά το φως την χτυπά όλο θέρμη, όλο γλύκα κι όλο υπόσχεση. Ο Τάκουγια την κοιτά και μονομιás καταλαβαίνει πως σε κάθε σταγονίδιο φωτός, ζει το φως εν γένει.

Το κορίτσι πηδά όλο χάρη και προσγειώνεται στη λύση της πιο γλυκιás συγχροδίας. Ακούμε το Clair de Lune του Ντεμπουσί, ένα αθάνατο τραγουδί για πιάνο, τόσο γλυκό που κάνει τη Σελήνη να λιώνει σαν μια τεράστια μπάλα παγωτό βανίλια και να στάζει στη γη. Οι πλανήτες ευθυγραμμίζονται: μόνο κάποιος που έχει βρεθεί σε ένα καθεστώς απόλυτης ευθυγράμμισης μπορεί να ταυτιστεί μαζί του. Ένα αόρατο δικαστήριο μέσα στο λευκό παγοδρόμιο καταλήγει πανηγυρικά σε ετυμηγορία: ο Τάκουγια συνάντησε το πετρωμένο του.

Αμέσως, τον επαναφέρουν στην πραγματικότητα. Η ζωή παίρνει τον δρόμο της. Πρέπει να γυρίσει σπίτι, να ταΐσει το Ακίτα, να διαβάσει, να φάει βραδινό και να πιυθεί - όλα αυτά τα απάισια πράγματα που πρέπει να κάνουμε, όταν κάτι άλλο κυβερνά τη σκέψη μας. Μακριά από τη Σάκουρα, επιπλέει στην μπανιέρα σαν κάποιος βαρόνος αυτολύπησης. Σιγοτραγουδά τις νότες του Claire de Lune. Το κορίτσι που στροβιλίζεται νοίκιασε διαμέρισμα στην παρεγκεφαλίδα του κι αυτός, ο καημένος, δεν μπορεί παρά να τηλεγραφεί τα καρδιοχτύπια του από το περιθώριο. Σε αυτήν την κομβική στιγμή, ο Τάκουγια αποφασίζει να αναλάβει δράση και να απαντήσει στο κάλεσμά του. Καταλυτικό ρόλο στην εξέλιξή του διαδραματίζει ο προπονητής του καλλιτεχνικού πατινάζ, ο συμπαθής Αρακάουα (Σόσουκε Ικεμάτσου), ο οποίος του χαρίζει τα παλιά του πατίνια και τον βάζει σε εντατικό πρόγραμμα προπόνησης με το κορίτσι των ονείρων του, έχοντας μάλιστα διαγωνιστικά σχέδια για τους δυο τους. Γρήγορα, ο Αρακάουα μετατρέπεται τον Τάκουγια από νεογέννητο πουλάρι που δυσκολεύεται να σταθεί στα πόδια του σε κάποιο ευκίνητο, επιδέξιο ζώο, το οποίο δεν έχει φτερά αλλά γλιστρά μισό εκατοστό πάνω από τον πάγο.

Τίποτα δε φαίνεται να μπορεί να τους σταματήσει. Όλος ο κόσμος είναι στο πλάι τους. Χιλιάδες μικρά ξυραφάκια ακονίζουν τις λεπίδες τους. Στροβιλίζονται παρέα πάνω σε παγωμένες λίμνες και τους βρίσκει το σουρούπο αγκαλιά. Γρήγορα όμως, ξετυλίγεται μπροστά μας το αποτέλεσμα μιας αιφνιδιαστικής ταλάντωσης: όπως συμβαίνει σε όλα τα παραμύθια, κάτι απροσδόκητο καταστρέφει τη σύμπνοιά τους με τρόπο μη αναστρέψιμο. Σε όλη τη διάρκεια της ταινίας το χιόνι της ιαπωνικής υπαίθρου σιγολιώνει. Στο τέλος, δεν έχουμε πού να ακουμπήσουμε πια.

Ο Χιρόσι Οκουγιάμα εκτελεί ένα άψογο κινηματογραφικό άζελ, κάνει μια μεγάλη σβούρα και προσγειώνεται με επιτυχία μπροστά στην κριτική επιτροπή. Ο λεπτός πάγος πάνω στον όποιον πατά η ταινία δε ραγίζει ποτέ. Ο τρόπος που ο Οκουγιάμα κατορθώνει να μιλήσει για τη ΛΟΑΤΚΙΑ+ συμπερίληψη είναι αξιοθαύμαστος. Παραμένει διακριτικός, σε πλήρη αρμονία με την υπόλοιπη ταινία, την οποία καλύπτει με ένα πέπλο παιδικής αθωότητας. Η ταινία ξεκινά ως μια μαθητική ερωτική ιστορία και καταλήγει στο πιο ενήλικο ερωτικό δράμα που παρακολούθησαμε φέτος.

Με το λιώσιμο των πάγων, οι νεαροί πρωταγωνιστές μας δεν έχουν επιφάνεια να τσουλήσουν πια. Κι εμείς

βάζουμε με το νου μας πως ίσως μάθουν τελικά να περπατούν στο χιόμα. Η ταινία αυτή, γυρισμένη εξολοκλήρου μέσα σε ένα παραμυθιακό πλαίσιο, αναπτερώνει τις ελπίδες μας πως η άνοιξη θα ανθίσει για όλους μας - ό,τι κι αν σημαίνει αυτό για τον καθέναν - και πως όλοι έχουν μια θέση στον ήλιο.

ΒΑΣΙΛΗΣ ΣΕΡΒΕΤΑΣ

Η δεύτερη ταινία του 28χρονου **Χιρόσι Οκουγιάμα (βραβείο πρωτοεμφανιζόμενου σκηνοθέτη στο Σαν Σεμπαστιάν για το “Jesus”)** εκτυλίσσεται σε μια καλυμμένη από χιόνι πόλη του γιापωνέζικου Βορρά, όπου **τρεις διαφορετικοί μεταξύ τους άντρωποι συναντιούνται πάνω στην πίστα ενός παγοδρομίου.**

Ο αδέξιος και ονειροπόλος έφηβος Τακούγια παίζει χόκεϊ με τους συμμαθητές του, αλλά εκείνος δεν έχει μάτια παρά για την όμορφη Σακούρα, μια ταλαντούχα αθλήτρια του καλλιτεχνικού πατινάζ από το Τόκιο, η οποία προπονείται εντατικά για να κάνει το χατίρι της μητέρας της. Ο Τακούγια αρχίζει να μιμείται μόνος του τις φιγούρες της, κάτι το οποίο εντυπωσιάζει τον προπονητή Αρακάουα. Έναν πρώην πρωταθλητή, ο οποίος αρχίζει να προπονεί αμισθί τον Τακούγια, προτείνει μάλιστα σ’ αυτόν και τη Σακούρα να συμμετάσχουν ως δίδυμο σε έναν επερχόμενο διαγωνισμό.

Ο Οκουγιάμα ακολουθεί τους νωχελικούς ρυθμούς μιας παγωμένης καθημερινότητας, η οποία, σαν ένα ειδυλλιακό χιονισμένο σκηνικό, κρύβει κάτω από την αδιατάραχτη επιφάνειά της ένα εντελώς ανομοιογενές “τοπίο”. Η ιδιωτική ζωή του Αρακάουα κρατιέται μακριά από την κοινή θέα, ο έρωτας του Τακούγια παραμένει ανομολόγητος, οι αληθινές επιθυμίες της Σακούρα απωθούνται στη σιωπή. Παρ’ όλα αυτά, οι τρεις τους θα σφυρηλατήσουν μια αληθινή φιλία, την οποία **η κάμερα της “Ηλιαχτίδας” τυλίγει σε απαλά χρώματα, ένα ζεστό φως και μια ανάλαφρη, λυρική διάθεση.** Συγχρωτισμένος με μια φυσική πραγματικότητα, η οποία κινείται σε αργούς, ανατολίτικους ρυθμούς, ο Οκουγιάμα παίρνει το χρόνο του, παρατηρεί από απόσταση τους χαρακτήρες του και όταν αυτοί νιώθουν πως βρίσκονται σε μια ψυχολογικά ασφαλή ζώνη, φέρνει την “αλήθεια” σε πρώτο πλάνο.

Ή, μάλλον, εκείνο το κομμάτι της για το οποίο κανείς τους δεν ήταν προετοιμασμένος να αντιμετωπίσει, σε ένα ευγενικό και τρυφερό δράμα ενηλικίωσης, το οποίο εξερευνά με διεισδυτική λιτότητα και ζεν ηρεμία τις αβεβαιότητες που γεννά ο αποχαιρετισμός στην εποχή της αθωότητας. Όταν λιώσει το χιόνι, από το εσωτερικό έως το εξωτερικό τοπίο, όλα πλέον θα είναι διαφορετικά.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΗΤΣΗΣ

HIROSHI OKUYAMA

Σκηνοθέτης, Σεναριογράφος και Φωτογραφιστής, γεννήθηκε το 1996 στο Τόκιο, Ιαπωνία. Για τις ταινίες του έχει κερδίσει 8 βραβεία και 15 υποψηφιότητες. **Φιλμογραφία:** Η ηλιαχτίδα μου (2024), Maiko-san chi no makanai-san (TV Mini Series 2023), Boku wa lesu-sama ga kirai (2018).